

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 75 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2016 r.– Banca Tercas/Komisja**(Sprawa T-196/16)**

(2016/C 222/40)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Tercas-Cassa di risparmio della provincia di Teramo SpA (Banca Tercas SpA) (Teramo, Włochy) (przedstawiciele: A. Santa Maria, M. Crisostomo, E. Gambaro, F. Mazzocchi, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2015) 9526 finale z dnia 23 grudnia 2015 r., doręczonej skarżącej w dniu 22 lutego 2016 r. dotyczącej pomocy państwa SA39451 (2015/C) (ex 2015/NN) przyznanej przez Włochy na rzecz Banca Tercas (Cassa di risparmio della Provincia di Teramo S.p.A.);
- tytułem żądania ewentualnego, ze względów wskazanych w zarzucie siódmym, stwierdzenie nieważności art. 2, 3 i 4 przytoczonej wyżej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja będąca przedmiotem niniejszej skargi jest również przedmiotem skargi w sprawie Włochy/Komisja, T-98/16.

W uzasadnieniu swych żądań skarżąca podnosi 7 zarzutów.

1. W ramach zarzutu pierwszego Banca Tercas (zwana dalej „skarżąca” lub „Tercas”) powołuje się na naruszenie i błędne stosowanie przez Komisję art. 107 ust. 1 TFUE oraz art. 296 TFUE, wynikające z faktu braku lub niewystarczającego uzasadnienia tego czy zostały spełnione konieczne wymogi dotyczące „zasobów państwa” i „możliwości przypisania państwu [danego środka]”, w zakresie w jakim Komisja przedkłada analizę kryterium zasobów państwa nad kryterium możliwości przypisania [danego środka] państwu i nie bada w sposób niezależny czy został spełniony wymóg odnoszący się do zasobów państwa, będący jednym z kryteriów ustalenia istnienia pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.
2. W ramach zarzutu drugiego skarżąca powołuje się na naruszenie i błędne stosowanie przez Komisję art. 107 ust. 1 TFUE w zakresie w jakim Komisja błędnie stwierdziła, że Fondo di Garanzia di Tutela dei Depositi (Fundusz gwarancji i ochrony depozytów bankowych, zwany dalej „funduszem” lub „FITD”) korzystał z zasobów państwa. Zdaniem skarżącej Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, ponieważ zasoby FITD nie mogą, zgodnie z kryteriami oceny ustalonymi w orzecznictwie Trybunału, być oceniane jako podlegające kontroli publicznej lub pozostające do dyspozycji państwa włoskiego. Włoski ustawodawca pozostawił całkowicie kwestie przedmiotu, zakresu oraz szczegółowych sposobów interwencji będących alternatywą wobec zwrotu depozytów regulacji w ramach wolności umów zawieranych przez systemy gwarancyjne. Środki alternatywne wobec przewidzianych w art. 29 statutu funduszu, mogły być wykorzystane przez fundusz wówczas gdy można było spodziewać się mniejszego kosztu niż koszt wynikający z interwencji na wypadek likwidacji danego podmiotu i opowiadały zasadniczo interesom prywatnym zrzeszonych banków, nie mogąc być przekazane na wykonywanie mandatu publicznego.

3. W ramach zarzutu trzeciego skarżąca powołuje się na naruszenie i błędne stosowanie przez Komisję art. 107 ust. 1 TFUE w zakresie w jakim Komisja uznała środki na rzecz Tercas jako mogące być przypisane państwu włoskiemu. Skarżąca twierdzi w tym zakresie, że FITD podjął się dobrowolnej interwencji oraz że twierdzenie Komisji, że Banca d'Italia miał być organem zarządzającym zasobami (jakoby) publicznymi, jest błędne i nie odpowiada rzeczywistym funkcjom banku centralnego powierzonym mu mocą prawa włoskiego. Celem działalności Banca d'Italia jest zapewnienie poszanowania zasad należytego i ostrożnego zarządzania na podstawie kryterium zgodności z prawem i prawidłowości, bez uszczerbku dla niezależnych wyborów podmiotów podlegających jego kontroli. Poza tym konkretne przesłanki interwencji przez organy publiczne, na które powołuje się Komisja w kontekście interwencji na rzecz Tercas nie potwierdzają w żaden sposób wniosków Komisji.
4. W ramach zarzutu czwartego skarżąca zarzuca Komisji naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE w zakresie w jakim błędnie stosowała kryterium prywatnego podmiotu gospodarczego działającego w warunkach gospodarki rynkowej. Skarżąca twierdzi, że Komisja nie zbadała czy interwencja FITD spełniała kryterium racjonalności ekonomicznej w świetle czynników skrupulatnie rozważonych przez FITD w ocenie przewidującej różne możliwe scenariusze interwencji. W szczególności skarżąca zarzuca Komisji, iż nie zbadała czy w podobnych okolicznościach prywatny podmiot gospodarczy o porównywalnym rozmiarze co FITD, dokonałby transakcji gospodarczych na podobną skalę co zarzucane funduszowi. Wreszcie wykluczenie zastosowania kryterium prywatnego inwestora do kosztów zwrotu deponentom ich wkładów – jako wyraz obowiązków jakie przyjmuje państwo w swej roli władzy publicznej – nie znajduje uzasadnienia w niniejszej sprawie i jest sprzeczna z najnowszym orzecznictwem Trybunału.
5. W ramach zarzutu piątego skarżąca, przedstawia powody, dla których twierdzi, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie uznając, że środki, których dotyczy decyzja są niezgodne z rynkiem wewnętrznym. Komisja w szczególności dopuściła się błędu uznając, iż obniżenie wartości długu podporządkowanego, przewidziane *ratione temporis* wyłącznie w komunikacie banku z 2013 r., stanowiło podstawowy warunek uznania tego środka za niezgodny z rynkiem wewnętrznym. Komisja w szczególności nie wzięła pod uwagę braku prawnej możliwości udział w kosztach przez wierzycieli długu podporządkowanego. Ponadto Komisja nie uwzględniła faktu, że koszty interwencji zostały już znacząco zmniejszone w ramach podziału obciążeń (*burden sharing*). Zgodność środków z rynkiem wewnętrznym wynikała również z planu powrotu Tercas do rentowności i przyjęcia środków mających na celu ograniczenie domniemanego zakłócenia konkurencji wynikającego z interwencji FITD. W związku z tym skarżąca podnosi również oczywisty brak zbadania sprawy.
6. W ramach zarzutu szóstego skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie oceniła stan faktyczny i dokonała niewłaściwej kwalifikacji prawnej nazywając sporny środek gwarancją w wysokości 30 milionów EUR i traktując go jako równoważnik bezzwrotnej subwencji na rzecz Tercas a zatem jako pomoc państwa.
7. Wreszcie w ramach zarzutu siódmego, tytułem żądania ewentualnego, Tercas powołuje się na naruszenia art. 16 pkt 1) rozporządzenia (UE) nr 2015/1589, ponieważ Komisja wymagała od państwa włoskiego odzyskanie pomocy, podczas gdy środek taki jest sprzeczny z zasadami ogólnymi prawa Unii – pewności prawa, uzasadnionych oczekiwań i proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 1 maja 2016 r. – Fondo interbancario di tutela dei depositi/Komisja

(Sprawa T-198/16)

(2016/C 222/41)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Fondo interbancario di tutela dei depositi (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: M. Siragusa, G. Scassellati Sforzolini, G. Faella, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska